

DECIZIA nr.94/28.04.2021
privind soluționarea contestației formulate de
societatea X SRL
înregistrată la D.G.R.F.P.B. sub nr.MBR-REG/13.04.2021

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București a fost sesizată de Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice prin adresa nr.MBS3_AIF/12.04.2021 înregistrată la Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București sub nr.MBR-REG/13.04.2021 asupra contestației formulate de **societatea X SRL**, cu domiciliul fiscal în str. nr....., et....., biroul, sector 3, București.

Obiectul contestației, înregistrată la Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice sub nr...../05.04.2021, îl constituie decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale stabilite ca urmare a verificării documentare nr.MBS3_AIF/11.03.2021 comunicată prin poștă în data de **16.03.2021**, prin care s-a stabilit o diferență suplimentară de impozit pe venitul microîntreprinderilor în sumă de lei.

Constatând că, în speță, sunt întrunite condițiile prevăzute de art.268 alin.(1), art.269, art.270 și art.272 alin.(1) și alin.(2) lit.a) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București este investită să soluționeze contestația formulată de **societatea X SRL**.

Procedura fiind îndeplinită s-a trecut la soluționarea pe fond a contestației.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, s-au constatat următoarele:

I. Organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Sector 3 a Finanțelor Publice au efectuat verificarea documentară cu privire la impozitul pe venitul microîntreprinderilor pentru perioada 01.01.2017 - 31.12.2019 la societatea X SRL, constatările inspecției fiind consemnate în Referatul pentru verificarea documentară nr...../04.03.2021, în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale principale stabilite ca urmare a verificării documentare nr.MBS3_AIF/11.03.2021, prin care s-a stabilit o diferență suplimentară de impozit pe venitul microîntreprinderilor în sumă de lei.

Diferența de impozit pe venitul microîntreprinderilor în sumă de lei stabilită suplimentar se datorează aplicării cotei de impozitare de 3% conform prevederilor art.51, alin.(1), lit.c) din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

II. Prin contestația formulată societatea X SRL solicită anularea deciziei de impunere nr.MBS3_AIF/11.03.2021, arătând că îi sunt aplicabile dispozițiile art.51, alin.(4), lit.b) din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, întrucât administratorul unic este salariatul societății invocând în acest sens următoarele:

- domnul este administratorul unic al societății, încă de la înființarea acesteia;
- în calitate de administrator unic, între societate și domnul a fost încheiat un contract individual de muncă folosind titulatura de "*Director General*", funcția de "*administrator*" nefiind regăsită în nomenclatorul specific raporturilor de dreptul muncii. Ulterior, doar pentru a acoperi inclusiv sfera dreptului societar, a fost încheiat și un contract de administrare – fiind același subiect de drept, în Revisal și Declarația 112 fiind indicată doar funcția de director general care echivalează în dreptul muncii calitatea de administrator din dreptul societar;
- întreaga activitate a societății a fost gestionată de domnul, în calitate sa de director general;
- sub administrarea și conducerea domnului, societatea a obținut venituri

lunare consistente pentru care a achitat TVA, impozit pe venitul microîntreprinderilor și impozit pe dividende.

III. Față de constatările organelor fiscale, susținerile contestatorului, reglementările legale în vigoare pentru perioada analizată și documentele existente în dosarul cauzei se rețin următoarele:

Cauza supusă soluționării este dacă în mod legal organele de inspecție fiscală au aplicat cota de impozitare de 3% pe venitul microîntreprinderilor, în condițiile în care argumentele societății contestatoare nu sunt de natură să modifice constatările organelor de inspecție fiscală.

În fapt, societatea X SRL a făcut obiectul unei acțiuni de verificare documentară privind impozitul pe venitul microîntreprinderilor pentru perioada 01.01.2017 - 31.12.2019, în conformitate cu prevederile art.148 și art.149 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

Conform Referatului pentru verificare documentară nr...../04.03.2021 organele de inspecție fiscală au constatat că în mod eronat societatea contestatoare a calculat și declarat impozit pe venitul microîntreprinderilor aplicând cota de impozitare de 1% în condițiile în care a avut un singur anagajat cu contract de muncă cu timp parțial. Prin urmare, în conformitate cu prevederile art.51 alin.(1) lit.c) și art.51 alin.(4) din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, organul de inspecție fiscală a stabilit diferență suplimentară de impozit pe venitul microîntreprinderilor în sumă de 19.878 lei prin aplicarea cotei de impozitare de 3%.

În drept, conform prevederilor art.51 din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

„ART. 51 - Cotele de impozitare

(1) Cotele de impozitare pe veniturile microîntreprinderilor sunt:

a) 1% pentru microîntreprinderile care au unul sau mai mulți salariați;

b) * A B R O G A T *** ;**

c) 3% pentru microîntreprinderile care nu au salariați

(...)

(4) În sensul prezentului titlu, prin salariat se înțelege persoana angajată cu contract individual de muncă cu normă întreagă, potrivit Legii nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Condiția se consideră îndeplinită și în cazul microîntreprinderilor care:

a) au persoane angajate cu contract individual de muncă cu timp parțial dacă fracțiunile de normă prevăzute în acestea, însumate, reprezintă echivalentul unei norme întregi;

b) au încheiate contracte de administrare sau mandat, potrivit legii, în cazul în care remunerația acestora este cel puțin la nivelul salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată”.

Potrivit acestor prevederi legale, persoanele juridice care au unul sau mai mulți salariați datorează impozit pe venitul microîntreprinderilor în cotă de impozitare de 1%, în timp ce persoanele juridice care nu au salariați datorează impozit în cotă de 3%.

Prin salariat se înțelege persoana care este angajată cu contract individual de muncă cu norma întreagă potrivit Legii nr.53/2003 – Codul muncii, cu modificările și completările ulterioare. De asemenea, se reține că pentru încadrarea în cota de impozitare de 1%/3% se iau în calcul și persoanele care sunt angajate cu contract individual de muncă cu timp parțial dacă fracțiunile de norma însumate reprezintă echivalentul unei norme întregi, precum și persoanele care au încheiate contracte de administrare dacă remunerația acestora este cel puțin la nivelul salariului de bază minim brut pe țară.

Astfel, se reține că legiuitorul condiționează stabilirea cotei de impozitare de 1%, respectiv 3% de existența sau inexistența salariaților.

În speță, din analiza documentelor existente la dosarul contestației și potrivit constatărilor organelor de inspecție fiscală raportat la susținerile din contestație, se rețin următoarele:

Societatea contestatoare, în perioada 01.01.2017-31.12.2019, a avut un singur angajat cu contract individual de muncă cu timp parțial, în persoana domnului având funcția de director general societate comercială. Contractul individual de muncă a fost înregistrat în Registrul general de evidență a salariaților sub nr...../29.08.2016.

Conform bazei de date ANAF societatea a calculat, declarat și achitat impozit pe venitul microîntreprinderilor prin aplicarea cotei de impozitare de 1% asupra veniturilor, deși avea un singur angajat cu contract individual de muncă cu timp parțial.

Organele de inspecție fiscală au solicitat societății contestatoare prin adresa nr.MBS3_AIF/23.02.2021 prezentarea următoarelor documente pentru perioada 01.01.2017 – 31.12.2019:

- modul de calcul al impozitului pe venitul microîntreprinderilor;
- balanțele de verificare trimestriale;
- copii ale contractelor de muncă pentru personalul angajat.

Ca urmare, societatea contestatoare a prezentat organelor de inspecție fiscală, pe lângă documentele solicitate, și contractul de administrare încheiat în data de 03.01.2018 prin care domnului îi este încredințată organizarea și desfășurarea activității societății. Conform acestui contract la Capitolul 4 "Drepturile și obligațiile părților", art.4.1.2, pct.10 se precizează că "*Administratorul poate primi drepturi bănești în valoare de 3.340 lei salariu brut*".

Organele de inspecție fiscală au reținut că pentru contractul de administrare din data de 03.01.2018 încheiat cu domnul în calitate de administrator, societatea contestatoare nu a făcut dovada remunerării acestuia și nu a constituit, declarat și achitat niciun fel de obligații de plată aferente.

Invocarea de către contestatară a faptului că funcția de administrator nu se regăsește în nomenclatorul specific raporturilor de dreptul muncii este neîntemeiată în condițiile în care potrivit Clasificării Ocupațiilor din România codul 242111 este alocat pentru administrarea societății comerciale. Astfel, motivația potrivit căreia funcția de director general echivalează cu cea de administrator nu este întemeiată în condițiile în care potrivit Clasificării Ocupațiilor din România există alocate coduri diferite, respectiv 242111 pentru administrarea societății comerciale și 112011 pentru director general societate comercială.

Față de aspectele constatate urmare verificărilor efectuate organele de inspecție fiscală au concluzionat că societatea contestatoare prin documentele prezentate a avut un singur angajat cu contract individual de muncă cu timp parțial, astfel încât datorează impozit pe venitul microîntreprinderilor în cotă de impozitare de 3% conform prevederilor art.51 alin.(1) lit.c) din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În susținerea contestației, societatea nu a depus niciun document suplimentar față de cele prezentate în timpul verificării documentare care să justifice aplicarea cotei de impozitare de 1% asupra veniturilor, conform prevederilor art.51 alin.(1) lit.a) din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Având în vedere prevederile legale mai sus menționate, precum și faptul că societatea X SRL nu a prezentat justificările necesare privind aplicarea cotei reduse de impozit pe venitul microîntreprinderilor, propriile afirmații nefiind de natură să infirme constatările organelor de inspecție fiscală, se reține că în mod legal organele de inspecție fiscală au calculat impozit pe venitul microîntreprinderilor prin aplicarea cotei de 3% asupra veniturilor.

În consecință, contestația urmează să fie respinsă ca neîntemeiată și nesuținută cu documente pentru impozitul pe venitul microîntreprinderilor în sumă de lei stabilită suplimentar prin decizia de impunere privind obligațiile fiscale stabilite ca urmare a verificării documentare nr.MBS3_AIF/11.03.2021.

Pentru considerentele arătate mai sus și în temeiul art.51 din Legea nr.227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și art.279 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare

DECIDE

Respinge ca neîntemeiată contestația formulată de societatea X SRL împotriva deciziei de impunere privind obligațiile fiscale stabilite ca urmare a verificării documentare nr.MBS3_AIF/11.03.2021 pentru impozit pe venitul microîntreprinderilor stabilit suplimentar în sumă de lei.

Prezenta decizie este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi contestată în termen de 6 luni de la data comunicării la Tribunalul București.